इत्येव ते तद्वनमाविशन्तो महत्यरण्ये मृगयाञ्चरित्वा । बालामपश्यन्त तदा रुदन्तीं धात्रेयिकां प्रेष्यवधूं प्रियायाः । १५६७५
तामिन्द्रसेनस्त्वरितोऽभिसृत्य रथादवप्लुत्य ततोऽभ्यधावत् । प्रोवाच चैनां वचनं नरेन्द्र धात्रेयिकामार्त्ततरस्तदानीं ।
किं रोदिषि त्वं पतिता धरण्यां किन्ते मुखं शुष्यति दीनवर्णं । कच्चिन्न पापैः सुनृशंसकृद्भिः प्रमाथिता द्रौपदी राजपुत्री ।
अचिन्त्यरूपा सुविशालनेत्रा शरीरतुल्या कुरुपुङ्गवानां । यद्येव देवी पृथिवीं प्रविष्टा दिवं प्रपन्नाऽप्यथवा समुद्रं ।
तस्या गमिष्यन्ति पदं हि पार्था यथा हि सन्तप्यति धर्म्मपुत्रः । को हीदृशानामरिमर्द्दनानां क्लेशक्षमाणामपराजितानां ।
प्राणैः समामिष्टतमां जिहीर्षेदनुत्तमं रत्नमिव प्रमूढः । न बुध्यते नाथवतीमिहाद्य वहिश्चरं हृदयं पाण्डवानां । १५६८०
कस्याद्य कायं प्रतिभिद्य घोरा महीं प्रवेक्ष्यन्ति शिताः शराग्र्याः । मा त्वं शुचस्तां प्रति भीरु विद्धि यथाऽद्य कृष्णा पुनरेष्यतीति ।
निहत्य सर्व्वान् द्विषतः समग्रान् पार्थाः समेष्यन्त्यथ याज्ञसेन्या । अथाब्रवीच्चारुमुखं विमृष्य धात्रेयिका सारथिमिन्द्रसेनं ।
जयद्रथेनापहृता प्रमथ्य पञ्चेन्द्रकल्पान् परिभूय कृष्णा । तिष्ठन्ति वर्त्मानि नवान्यमूनि वृक्षाश्च न म्लान्ति तथैव भग्नाः ।
आवर्त्तयध्वं ह्यनुयात शीघ्रं न दूरयातैव हि राजपुत्री । सन्नह्यध्वं सर्व्व एवेन्द्रकल्पा महान्ति चारूणि च दंशनानि ।
गृह्णीत चापानि महाधनानि शरांश्च शीघ्रं पदवीञ्चरध्वं । पुरा हि निर्भर्त्सनदण्डमोहिता प्रमोहचित्ता वदनेन शुष्यता । १५६८५
ददाति कस्मैचिदनर्हते तनुं वराज्यपूर्णामिव भस्मनि स्रुचं । पुरा तुषाग्नाविव हूयते हविः पुरा श्मशाने स्रगिवाप विध्यते ।
पुरा च सोमोऽध्वरगोऽवलिह्यते शुना यथा विप्रजने प्रमोहिते । महत्यरण्ये मृगयाञ्चरित्वा पुरा शृगालो नलिनीं विगाहते ।
मा वः प्रियायाः सुनसं सुलोचनं चन्द्रप्रभावं वदनं प्रसन्नं । स्पृश्याच्छुभं कश्चिदकृत्यकारी श्वा वै पुरोडाशमिवाध्वरस्थं ।
एतानि वर्त्मान्यनुयात शीघ्रं मा वः कालः क्षिप्रमिहात्यगाद्वै ॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ भद्रे प्रतिक्राम नियच्छ वाचं माऽस्मत् सकाशे परुषाण्यवोचः । राजानो वा यदि वा राजपुत्रा बलेन मत्ता वञ्चनां प्राप्नुवन्ति ॥
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एतावदुक्त्वा प्रययुर्हि शीघ्रं तान्येव वर्त्मान्यनुवर्त्तमानाः । मुहुर्म्मुहुर्व्यालवदुच्छ्वसन्तो ज्याविक्षिपन्तश्च महाधनुर्भ्यः ।। १५६९०
ततोऽपश्यंस्तस्य सैन्यस्य रेणुमुद्धूतं वै वाजिखुरप्रणुन्नं । पदातीनां मध्यगतञ्च धौम्यं विक्रोशन्तं भीममभिद्रवेति ।
ते सान्त्वा धौम्यं परिदीनसत्त्वाः सुखं भवानेत्विति राजपुत्राः । श्येना यथैवामिषसम्प्रयुक्ता जवेन तत्सैन्यमथाभ्यधावन् ।
तेषां महेन्द्रोपमविक्रमाणां संरब्धानां धर्षणाद्याज्ञसेन्याः । क्रोधः प्रजज्वाल जयद्रथञ्च दृष्ट्वा प्रियां तस्य रथे स्थिताञ्च ।
प्रचक्रुशुश्चाप्यथ सिन्धुराजं वृकोदरश्चैव धनञ्जयश्च । यमौ च राजा च महाधनुर्द्धरास्ततो दिशः संमुमुहुः परेषां ।
इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि द्रौपदीहरणपर्व्वणि पार्थागमनेऽष्टषष्ट्यधिकद्विशतोऽध्यायः ॥ २६८ ॥
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ ततो घोरतरः शब्दो वने समभवत्तदा । भीमसेनार्ज्जुनौ दृष्ट्वा क्षत्रियाणाममर्षिणां । १५६९५